

WOJEWODA ŁÓDZKI

Łódź, dnia 27 lipca 2026 r.

PNIK-I.4131.541.2026

Rada Miejska w Parzęczewie

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXIX/262/26 Rady Miejskiej w Parzęczewie z dnia 30 czerwca 2026 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu korzystania ze strefy rekreacji w miejscowości Orła, w części dotyczącej:

- § 3 ust. 1, ust. 2, ust. 3 oraz ust. 6 załącznika do uchwały,
- § 3 ust. 4 załącznika do uchwały w zakresie wyrazów: „lub nieuprzątania po nich”,
- § 3 ust. 7 załącznika do uchwały w zakresie wyrazów: „lub porządkowi publicznemu”,
- § 4 ust. 1 i ust. 2 załącznika do uchwały oraz
- § 5 ust. 2 załącznika do uchwały.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Parzęczewie uchwałą Nr XXIX/262/26 z dnia 30 czerwca 2026 r. przyjęła Regulamin korzystania ze strefy rekreacji w miejscowości Orła w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały - dalej Regulamin. Postanowienia uchwały budziły zastrzeżenia organu nadzoru w zakresie § 3 ust. 1, 2, 3 i 6 Regulaminu, § 3 ust 4 Regulaminu w zakresie wyrazów: „lub nieuprzątania po nich”, § 3 ust. 7 w zakresie wyrazów: „lub porządkowi publicznemu”, § 4 ust. 1 i 2

Regulaminu oraz § 5 ust. 2 Regulaminu, co spowodowało wszczęcie postępowania nadzorczego i skierowanie do Rady zawiadomienia z dnia 9 lipca 2026 r. znak: PNIK-I.4131.541.2026.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Przewodniczący Rady Miejskiej w Parzęczewie poinformował, że Rada Miejska w Parzęczewie podziela zastrzeżenia organu nadzoru przekroczenia granic upoważnienia ustawowego określonego w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Mimo powyższego oświadczenia organ nadzoru uznał za zasadne wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego w przypadku uchwały, której postanowienia są sprzeczne z prawem, z uwagi na wiążący go trzydziestodniowy termin do wydania stosownego aktu nadzoru.

Organ nadzoru przedstawia następujące stanowisko w sprawie.

W Regulaminie zamieszczono szereg przepisów, które powtarzają lub modyfikują przepisy ustawy. Wydanie aktu prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym polega na wprowadzeniu do porządku prawnego nowych przepisów, które albo w ogóle nie mają odpowiednika w przepisach obowiązujących, albo przepisy te uszczegóławiają w określonym zakresie, w ramach ustawowych upoważnień. W utrwalonym orzecznictwie sądowoadministracyjnym uznaje się, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji. Uchwała rady gminy (rady miejskiej) nie może regulować jeszcze raz tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Zawsze bowiem tego rodzaju powtórzenie jest normatywnie zbędne, gdyż powtarzany przepis już obowiązuje. Jest też dezinformujące, trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy, a więc do naruszenia wymagania adekwatności. Uchwała organu gminy nie powinna zatem powtarzać przepisów ustawowych, jak też nie może zawierać postanowień sprzecznych z ustawą (wyrok NSA z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt II OSK 862/15).

W § 3 Regulaminu zakazano m. in.: spożywania alkoholu oraz używania środków odurzających (ust. 1), palenia tytoniu i e-papierosów (ust. 2), zaśmiecania terenu i niszczenia urządzeń lub zieleni (ust. 3), niesprzątania po zwierzętach (ust. 4 w zakresie wyrazów: „lub nieuprzątania po nich”), umieszczenia reklam, ogłoszeń i napisów bez zgody Burmistrza (ust. 6) oraz zachowań zagrażających porządkowi publicznemu (ust. 7 w zakresie wyrazów: „lub porządkowi publicznemu”). Zakaz spożywania alkoholu w miejscu publicznym wynika z art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 2151 z późn. zm.). Zakaz używania środków odurzających wynika z zakazu ich posiadania na podstawie art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939). Zakaz palenia tytoniu i e-papierosów powinien zostać wprowadzony w uchwale podjętej na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1162 z późn. zm.). Zakaz zaśmiecania wynika z art. 145 Kodeksu wykroczeń. Zakaz niszczenia cudzej rzeczy wynika z

przepisów Kodeksu karnego, Kodeksu wykroczeń oraz Kodeksu cywilnego. Zakaz niszczenia zieleni wynika z art. 144 Kodeksu wykroczeń. Obowiązek sprzątanía po zwierzętach powinien zostać wprowadzony w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733). Zakaz umieszczania w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym ogłoszenia, plakatu, afiszu, apel, ulotki, napisu lub rysunku bez zgody zarządzającego tym miejscem wynika z art. 63a Kodeksu wykroczeń. Zakłócanie porządku publicznego wynika natomiast z art. 51 Kodeksu wykroczeń.

W § 4 ust. 1 Regulaminu przyjęto, że osoby korzystające ze strefy rekreacji czynią to na własną odpowiedzialność. W § 4 ust. 2 Regulaminu przyjęto, że za szkody spowodowane na terenie strefy rekreacji odpowiada sprawca lub jego opiekun prawny. W ocenie organu nadzoru, powyższe przepisy wkraczają w materię uregulowaną przepisami Kodeksu cywilnego. Delegacja zawarta w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym nie obejmuje upoważnienia do wprowadzania do aktu prawa miejscowego jakichkolwiek przepisów ustalających lub modyfikujących odpowiedzialność cywilną (wyrok WSA w Łodzi z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Łd 751/15).

W § 5 ust. 2 Regulaminu przyjęto, że w sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają przepisy powszechnie obowiązującego prawa. Art. 40 ust. 1 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym nie upoważnia jednak do wprowadzenia pierwszeństwa uchwały przed aktami prawa powszechnie obowiązującego wyższej rangi niż uchwała.

Z tych też względów, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stało się konieczne i należało orzec jak w sentencji.

Powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135), za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

WOJEWODA ŁÓDZKI

Dorota Ryl

Do wiadomości:

Burmistrz Miasta i Gminy Parzęczew